

दानियेलको पुस्तक - एक सय पैसट्टी

भविष्यसूचक तानाबानाको उद्घाटन: महान् सिकन्दरदेखि आधुनिक रोमसम्म

Jeff Pippenger

2024-03-29

अब हामी सिकन्दर महानको आकस्मिक मृत्यु पश्चात् घटित भएको इतिहासलाई विचार गर्नेछौं, जसले सन् ५३८ देखि सन् १७९८ मा अन्त्यको समयसम्मलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

र जब ऊ उठ्नेछ, तब उनको राज्य भङ्ग पारिनेछ, र आकाशका चारै दिशातिर विभाजित गरिनेछ; तर उनका सन्तानतर्फ होइन, न त उनले शासन गरेको प्रभुत्वअनुसार नै; किनकि उनको राज्य उखेलिनेछ, ती बाहेक अरूहरूको निम्ति पनि। अनि दक्षिणका राजा शक्तिशाली हुनेछन्, र उनका राजकुमारहरूमध्ये एक जना पनि; तर ऊ तिन्भन्दा अझ शक्तिशाली हुनेछ, र प्रभुत्व गर्नेछ; उसको प्रभुत्व महान् प्रभुत्व हुनेछ। र वर्षहरूको अन्त्यमा तिनीहरूले आपसमा मिलाप गर्नेछन्; किनकि दक्षिणका राजाकी छोरी सन्धि गर्न उत्तरका राजाकहाँ आउनेछिन्; तर उनले भुजाको शक्ति धारण गर्न सक्नेछैनन्; न त ऊ स्थिर रहनेछ, न उसको भुजा; तर उनी समर्पित गरिनेछिन्, र उनलाई ल्याउनेहरू पनि, र उनलाई जन्म दिने पनि, र यी समयहरूमा उनलाई बल दिने पनि। तर उनका मूलहरूको एउटा हाँगाबाट एक जना उसको स्थानमा उठ्नेछ, जो सेना लिएर आउनेछ, र उत्तरका राजाको गढभित्र प्रवेश गर्नेछ, र तिनीहरूका विरुद्ध कार्य गर्नेछ, र विजयी हुनेछ। अनि तिन्का देवताहरूलाई पनि, तिन्का राजकुमारहरूसहित, र तिन्का चाँदी र सुनका बहुमूल्य भाँडाकुँडासहित, बन्दी बनाई मिश्रमा लैजानेछ; र ऊ उत्तरका राजाभन्दा अझ धेरै वर्षसम्म रहनेछ। यसरी दक्षिणका राजा आफ्नै राज्यमा आउनेछन्, र आफ्नै भूमिमा फर्किनेछन्। दानिएल ११:४-९।

अन्ततः, सिकन्दर महानको राज्य भङ्ग भएपछि, पूर्व राज्यको नियन्त्रणका लागि संघर्ष गर्नेहरू क्रमशः दुई प्रमुख राज्यहरूमा सीमित भए। एउटा राज्यले सिकन्दरको पूर्व साम्राज्यको दक्षिण भागमाथि नियन्त्रण राख्थ्यो, र अर्कोले उत्तर भागमाथि। त्यस बिन्दुदेखि भविष्यवाणीको वर्णनमा तिनीहरूलाई केवल “दक्षिणका राजा” र “उत्तरका राजा” भनेर चिनाइन्छ। एकपटक विश्व-प्रभुत्वको संघर्ष यस्तो चरणमा पुगेपछि, जहाँ त्यसलाई केवल उत्तरका राजा र दक्षिणका राजाबीचको संघर्षको रूपमा चित्रण गरिन्छ, ती दुई राज्यका प्रतीकहरू सम्पूर्ण अध्यायभरि निरन्तर रहिरहन्छन्।

पाँचौँ पदमा दक्षिणका राजा स्थापित हुन्छन्, र तिनी शक्तिशाली छन्; तर उत्तरका राजा पनि शक्तिशाली छन् र उनको राज्य अझ ठूलो छ। त्यसपछि छैटौँ पदमा दक्षिणका राजाले उत्तरको राज्यसँग एक सन्धि-गठबन्धनको प्रस्ताव राख्छन्। शान्ति-सन्धि दक्षिणका राजाले आफ्नी छोरी उत्तरका राजालाई दिएर सुनिश्चित गरिन्छ, ताकि उत्तरका राजाले उनीसँग विवाह गर्न सकून् र पारिवारिक बन्धनद्वारा तिनीहरूको गठबन्धनलाई अनुमोदित गरून्। उत्तरका राजाले यसमा सहमति जनाए, आफ्नी पत्नीलाई अलग राखे, र दक्षिणबाट आएको राजकुमारीसँग विवाह गरे, र त्यसरी त्यो गठबन्धन प्रारम्भ भयो।

अन्ततः दक्षिणकी राजकुमारीले एक पुत्र जन्माउँछिन्, तर अन्तमा उत्तरका राजा आफ्नी नयाँ रानीदेखि दिक्क भई, जसरी उनले आफ्नी पहिलो रानीलाई अलग गरेका थिए त्यसरी नै उनलाई पनि अलग गर्छन्, र आफ्नी पहिलो रानीलाई पुनः ग्रहण गर्छन्; तर मूल रानी पुनर्स्थापित भई अवसर पाउनासाथ, उनी उत्तरका राजालाई, उनकी दक्षिणकी दुलहीलाई, उनको सन्तानलाई, र उनका सम्पूर्ण मिश्रेली अनुचरवर्गलाई मार्छिन्। मूल रानीद्वारा दक्षिणकी राजकुमारी र उनका सन्तानको हत्या गरिएको यस कार्यले दक्षिणकी राजकुमारीको परिवारलाई क्रोधित तुल्याउँछ, र उनका भाइहरूमध्ये एकजनाले सेना खडा गरी उत्तरको राज्यमा आक्रमण गर्छ।

दक्षिणी सेना उत्तरी राजामाथि विजयी हुन्छ, र उत्तरी राजाको हत्या गर्ने पहिलो पत्नीले त्यसपछि उनका दक्षिणी वधू र सन्तानलाई मृत्युदण्ड दिन्छिन्। पहिलो पत्नीका छोरा, जो आफ्ना पिताको मृत्युपछि उत्तरका शासनरत राजाको रूपमा स्थापित गरिएको थियो, पक्राउ पर्छ र दक्षिणी राजाद्वारा मिश्र फर्काइन्छ, साथै अधिल्ला युद्धहरूमा उत्तरी राज्यले दक्षिणी राज्यबाट लगेका केही मिश्रेली कलाकृतिहरू र मूर्तिहरू पनि साथ लगिन्छन्। मिश्रमा पुगेपछि पक्राउ परेका उत्तरी राजा घोडाबाट खसेर मर्छ। उरियाह स्मिथले यस इतिहासलाई निम्नानुसार पहिचान गर्छन्।

“‘पद ६। अनि वर्षहरूको अन्त्यमा तिनीहरूले आपसमा मिलाप गर्नेछन्; किनकि दक्षिणका राजाकी छोरी सम्झौता गर्न उत्तरका राजाकहाँ आउनेछे; तर उसले भुजाको शक्ति कायम राख्नेछैन; न त ऊ स्थिर रहनेछ, न त उसको भुजा; तर ऊ सुम्पिनेछे, र उसलाई ल्याउनेहरू, र उसलाई जन्म दिने, र यी समयहरूमा उसलाई सुदृढ पार्ने पनि।’

“मिश्र र सिरियाका राजाहरूका बीच बारम्बार युद्धहरू हुन्थे। विशेषतः मिश्रका दोस्रो राजा टलेमी फिलाडेल्फस र सिरियाका तेस्रो राजा एन्टिओकस थिओसको समयमा यो अवस्था विशेष रूपमा देखिन्थ्यो। अन्ततः उनीहरू यस सर्तमा शान्ति गर्न सहमत भए कि एन्टिओकस थिओसले आफ्नी पहिली पत्नी, लाओडिसे, र उनका दुई छोराहरूलाई त्याग्नु पर्नेछ, र टलेमी फिलाडेल्फसकी छोरी बेरेनिससँग विवाह गर्नु पर्नेछ। त्यसअनुसार टलेमीले आफ्नी छोरीलाई एन्टिओकसकहाँ ल्याए, र उनीसँग असीमित दाइजो पनि दिए।”

“‘तर उनले भुजाको शक्ति धारण गर्नेछैनन्;’ अर्थात्, एन्टिओकससँग उनको हित र प्रभाव। र त्यही सिद्ध भयो; किनकि त्यसको केही समयपछि, प्रेमको एक आकस्मिक आवेगमा, एन्टिओकसले आफ्नी पूर्व पत्नी, लाओडिसे, र उनका सन्तानहरूलाई फेरि दरबारमा फर्काए। त्यसपछि अगमवाणी यसो भन्छ, ‘न त ऊ [एन्टिओकस] नै स्थिर रहनेछ, न त उसको भुजा,’ वा सन्तान। लाओडिसे, अनुग्रह र शक्तिमा पुनर्स्थापित भएपछि, एन्टिओकसको चञ्चल स्वभावका कारण उसले फेरि उनलाई अपमानित गरी बेरेनिसलाई पुनः बोलाउन सक्छ भन्ने भय मानिन्; र यस्तो सम्भावनाविरुद्ध उसको मृत्युबाहेक अरू कुनै कुरा प्रभावकारी सुरक्षा नहुने ठानी, उनले त्यसको केही समयपछि उसलाई विष खुवाइन्। न त बेरेनिसबाट जन्मिएको उसको सन्तानले राज्यमा उसको उत्तराधिकार प्राप्त गर्‍यो; किनकि लाओडिसेले परिस्थितिलाई यसरी सञ्चालन गरिन् कि सिंहासन आफ्ना जेठा छोरा, सेल्युकस क्यालिनिकस, का लागि सुरक्षित रहोस्।”

“तर भविष्यवाणीले अझै अघि भविष्यवाणी गरेअनुसार, र पछिल्लो इतिहासले प्रमाणित गरेअनुसार, त्यस्तो दुष्टता धेरै समयसम्म दण्डविहीन रहिरहन सक्दैनथ्यो।

“‘पद ७। तर उसकी जड़ों की एक शाखाबाट एक जना उसको स्थानमा उठ्नेछ, जो सेना लिएर आउनेछ, र उत्तरका राजाको गढमा प्रवेश गर्नेछ, र तिनीहरूका विरुद्ध कारबाही गर्नेछ, र विजयी हुनेछ: ८। र तिनका देवताहरूलाई, तिनका प्रधानहरूलाई, र चाँदी तथा सुनका तिनका बहुमूल्य भाँडाकुँडाहरूलाई समेत बन्दी बनाएर मिश्रमा लैजानेछ; अनि ऊ उत्तरका राजाभन्दा अझ धेरै वर्षसम्म टिकिरहनेछ। ९। त्यसपछि दक्षिणका राजा आफ्नो राज्यमा आउनेछ, र आफ्नै देशमा फर्किनेछ।”

बेरेनिससँग एउटै मूलबाट निस्केको यो हाँगो उनका भाइ, टोलमी एउएरगेटेस थियो। उनले आफ्ना पिता टोलमी फिलाडेल्फसको स्थानमा मिश्रको राज्याधिकार पाउनासाथ, आफ्नी बहिनी बेरेनिसको मृत्युको प्रतिशोध लिन दहै उद्देलित भई, एउटा विशाल सेना खडा गरे, र उत्तरका राजाको भूभागमा आक्रमण गरे, अर्थात् सेल्युकस कालिनिकसको, जसले आफ्नी आमा लाओडिसेसँग मिलेर सिरियामा शासन गर्थे। अनि उनीहरूका विरुद्ध उनी प्रबल भए, यहाँसम्म कि उनले सिरिया, किलिकिया, युफ्रेटिसपारिका माथिल्ला प्रदेशहरू, र प्रायः सारा एशिया नै विजित गरे। तर मिश्रमा एउटा विद्रोह उठेको र आफ्नै देश फर्कनु आवश्यक परेको समाचार सुनेपछि, उनले सेल्युकसको राज्य लुटे, चाँदीका चालीस हजार टालेन्ट, बहुमूल्य भाँडाकुँडा, र देवताहरूका दुई हजार पाँच सय मूर्तिहरू लगे। यीमध्ये ती मूर्तिहरू पनि थिए, जुन क्याम्बाइसीसले पहिले मिश्रबाट लगेका र फारसमा पुर्‍याएका थिए। मिश्रवासीहरू, जो पूर्णतया मूर्तिपूजामा समर्पित थिए, टोलमीलाई एउएरगेटेस, अर्थात् “उपकारी”, भन्ने उपाधि दिए, किनकि यसरी उनले धेरै वर्षपछि तिनीहरूका बन्धक बनाइएका देवताहरू पुनर्स्थापित गरिदिएका

थिए।

“यो, बिशप न्यूटनका अनुसार, जेरोमले प्राचीन इतिहासकारहरूबाट सङ्कलन गरेको विवरण हो; तर उनी भन्छन्, यस्ता केही लेखकहरू अझै विद्यमान छन्, जसले यही घटनाका धेरै पक्षहरूको पुष्टि गर्छन्। एपियनले हामीलाई बताउँछन् कि लाओडाइसले एन्टिओकसलाई हत्या गरिसकेपछि, अनि त्यसपछि बेरेनाइस र तिनको बालकलाई पनि मारेपछि, ती हत्याहरूको प्रतिशोध लिन फिलाडेल्फसका छोरा प्टोलमीले सिरियामाथि आक्रमण गरे, लाओडाइसलाई मारे, र बेबिलोनसम्म अघि बढे। पोलिबियसबाट हामी सिक्छौं कि ‘यूएरजेटेस’ उपनाम पाएका प्टोलमी आफ्नी बहिनी बेरेनाइसप्रति गरिएको क्रूर व्यवहारले अत्यन्त क्रोधित भई सेना लिएर सिरियातर्फ अघि बढे, र सेल्यूसिया सहर कब्जा गरे, जुन त्यसपछि केही वर्षसम्म मिश्रका राजाहरूका छावनीहरूले नियन्त्रणमा राखे। यसरी उनी उत्तरका राजाको किल्लाभित्र प्रवेश गरे। पोल्याइनसले दाबी गर्छन् कि प्टोलमीले टौरस पर्वतदेखि भारतसम्मको सम्पूर्ण देशमाथि युद्ध वा लडाइँबिना आफ्नो प्रभुत्व स्थापित गरे; तर उनले भूलवश यसलाई छोराको सट्टा पितासँग सम्बन्धित ठहराए। जस्टिनले जोड दिन्छन् कि यदि प्टोलमीलाई घरेलु विद्रोहका कारण मिश्र फर्काइएनथ्यो भने, उनले सेल्युकसको सम्पूर्ण राज्य आफ्नो अधीनमा पारिसक्थे। यसरी दक्षिणका राजा उत्तरका राजाको प्रभुत्वक्षेत्रभित्र आए, र अगमवक्ताले पूर्वकथन गरेझैं आफ्नै देशमा फर्के। अनि उनी उत्तरका राजाभन्दा धेरै वर्षसम्म जीवित रहे; किनकि सेल्युकस क्यालिनिकस निर्वासनमा आफ्नै घोडाबाट लडेर मरे; र प्टोलमी यूएरजेटेस उनीभन्दा चार वा पाँच वर्ष बढी जीवित रहे।” उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 250–252.

रोमको, र यसकारण उत्तरका राजाको, एउटा भविष्यसूचक विशेषता यो हो कि सिंहासनमा स्थापित हुनका लागि तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरू विजित गर्नुपर्छ। अलेक्जेन्डरको भङ्ग भएको राज्यको परिणामस्वरूप उत्तरका राजामध्ये पहिलो राजा सेल्युकस निकेटरद्वारा स्थापित भयो, जसले ई.पू. ३१६ देखि ३१२ को बीचमा केही समय प्टोलेमी (दक्षिणका राजा) का सेनापतिको रूपमा सेवा गरेको थियो। पद पाँचले यस तथ्यलाई यसरी सम्बोधन गर्छ: “And the king of the south shall be strong, and one of his princes; and he shall be strong above him.” प्टोलेमी दक्षिणका राजा थिए, र तिनका एक सेनापति (तिनका प्रधानहरूमध्ये एक) थिए, जो प्टोलेमीभन्दा अझ बलियो बन्ने नियतिमा थिए, र पद पाँचको अन्तिम वाक्यांश यसो भन्छ, “and have dominion; his dominion shall be a great dominion.” प्टोलेमीका सेनापति सेल्युकस नै उत्तरका पहिलो राजा बन्ने थिए। तर सेल्युकस उत्तरका राजा बन्नका लागि दक्षिणका राजाबाट अलग हुनुपर्थ्यो, र त्यसपछि तीनवटा भौगोलिक क्षेत्रहरू विजय गर्नुपर्थ्यो।

सेल्युकसले विजय गरेको पहिलो क्षेत्र ईसा पूर्व 301 मा पूर्व थियो। त्यसपछि उनले ईसा पूर्व 286 मा पश्चिममाथि विजय गरे (जुन कास्सान्द्रका उत्तराधिकारीले अधीनमा राखेको थियो), अनि त्यसपछि उनले ईसा पूर्व 281 मा लिसिमाखुसलाई पराजित गर्दा उत्तरतर्फ आफ्नो तेस्रो क्षेत्र अधीनमा लिए। उत्तरका राजा ईसा पूर्व 281 मा सिंहासनमा स्थापित भए।

पछि दक्षिणका राजासँग गरिएको शान्ति-सन्धि ई.पू. 252 मा सम्पन्न भयो। छ वर्षपछि, ई.पू. 246 मा, बेरेनिसे (दक्षिणकी राजकुमारी), उनका छोरा, र उनको सम्पूर्ण साथसङ्गीलाई मृत्युदण्ड दिइयो। त्यसपछि दक्षिणका राजाले लाओडिसेका छोरा, सेल्युकस क्यालिनिकसलाई बन्दी बनाएर आफूसँगै मिश्रमा लगे, जहाँ घोडाबाट लडेर उसको मृत्यु भयो। उत्तरका पहिलो राजाको शासन ई.पू. 281 देखि ई.पू. 246 सम्म रह्यो, जुन पैतीस वर्ष हुन्छ।

अध्याय एघारको उत्तरका पहिलो राजाले सिंहासनमा स्थापित हुनका लागि तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरूलाई विजित गर्‍यो। मूर्तिपूजक रोमले पनि सिंहासनमा स्थापित हुनका लागि तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरूलाई विजित गर्‍यो [दानियेल ८:१ हेर्नुहोस्], र पोपीय रोमले पनि सिंहासनमा स्थापित हुनका लागि तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरूलाई विजित गर्‍यो [दानियेल ७:२० हेर्नुहोस्]। आधुनिक रोमले पनि सिंहासनमा स्थापित हुनका लागि तीनवटा भौगोलिक अवरोधहरूलाई विजित गर्दछ [दानियेल ११:४०–४३ हेर्नुहोस्]।

एकपटक सिंहासनमा स्थापित भएपछि, उत्तरका प्रथम राजाले पैंतीस वर्ष शासन गरे। एकपटक सिंहासनमा स्थापित भएपछि, मूर्तिपूजक रोमले “एक समय” (तीन सय साठी वर्ष) शासन गर्‍यो। एकपटक सिंहासनमा स्थापित भएपछि, पोपीय रोमले “एक समय, समयहरू, र आधा समय” (एक हजार दुई सय साठी वर्ष) शासन गर्‍यो। एकपटक सिंहासनमा स्थापित भएपछि, आधुनिक रोमले प्रतीकात्मक बयालीस महिना (“एक घडी” भनेर पनि उल्लेख गरिएको) शासन गर्नेछ।

बहिनी ह्याइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि “दानियेल अध्याय एघारमा अभिलेख गरिएको इतिहासको धेरै अंश फेरि दोहोरिनेछ।” त्यसपछि उहाँले एकतीसदेखि छत्तीस पदसम्म उद्धृत गर्नुहुन्छ, र भन्नुहुन्छ, “यी शब्दहरूमा वर्णन गरिएकाजस्ता दृश्यहरू घटित हुनेछन्।” ती पदहरूमा पापीय रोम (उजाड पार्ने घृणित कुरा) सन् ५३८ मा सिंहासनमा “स्थापित” गरिन्छ, र त्यसपछि यसले “धेरै दिन” (एक हजार दुई सय साठी वर्ष) सम्म परमेश्वरका जनहरूलाई सताउँछ, जबसम्म पहिलो “क्रोध” सन् १७९८ मा पूरा हुँदैन। एकतीसदेखि छत्तीस पदसम्मको इतिहास अध्याय एघारका अन्तिम छ पदहरूमा दोहोरिन्छ, तर यो इतिहास पाँचदेखि नौ पदहरूमा पनि पूर्णतः प्रतिरूपित गरिएको थियो।

ई.पू. 281 मा उत्तरका राजाको रूपमा सेल्युकसको स्थापना, सन् 538 सँग मेल खान्छ। दुवैले तीन भौगोलिक अवरोधहरूको विजयको समापनमा उत्तरका राजाको सिंहासनारोहणलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। पोपसत्ताको शासनकाल विभिन्न तरिकाले व्यक्त गरिएको छ; एक हजार दुई सय साठी दिन, बयालीस महिना, एक काल, दुई काल र आधा काल, एक अवकाश, र साढे तीन वर्ष। सेल्युकसको शासन पैंतीस वर्षसम्म थियो, र पैंतीसको दशांश, वा दशमांश, साढे तीन हुन्छ। पैंतीस वर्षको दशांशलाई “तीन-बिन्दु-पाँच” (3.5) वर्षको रूपमा पनि व्यक्त गरिन्छ। “साढे तीन” पोपसत्ताको शासनकालको एउटा प्रतीक हो।

१७९८ मा दक्षिणका राजाले, नापोलियन बोनापार्टले (अर्थात् “भाग्यमानी पुत्र”), पोपलाई बन्दी बनाउन आफ्ना सेनापतिलाई पठाउँदा पोपतन्त्रले आफ्नो घातक घाउ प्राप्त गर्‍यो। एक वर्षपछि, १७९९ मा, पोप निर्वासनमा मरे, ठीक त्यसरी नै जसरी दक्षिणका राजाद्वारा बन्दी बनाइएका उत्तरका प्रथम राजा पनि मरे। सेल्युकस कालिनिकस मिश्रमा बन्दी अवस्थामा घोडाबाट खसेर मरे। पोप नै त्यो पशुमाथि सवार हुने व्यक्ति थियो। त्यस पशुले पोपले आफ्ना शैतानी कार्यहरू सम्पन्न गर्न प्रयोग गरेको राजनीतिक व्यवस्थालाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। त्यो पशु १७९८ मा मारियो, र त्यस पशुमाथि सवार भई त्यसमाथि शासन गर्ने पोप एक वर्षपछि मरे। सेल्युकस कालिनिकस घोडाबाट खसेर मरे (अर्थात् उसले सवारी गरेको पशुबाट)। १७९८ र १७९९ मा पोपतन्त्रको बन्दीपन उत्तरका प्रथम राजाको बन्दीपनद्वारा पूर्णतः पूर्वछायित गरिएको थियो।

दक्षिणका राजाको क्रोध उत्तरका राजामाथि ल्याउने कुरा एउटा भङ्ग गरिएको शान्ति-सन्धि थियो, जसको प्रतीक दक्षिणकी दुलही बेरेनिसलाई अलग गरिनु र त्यसपश्चात् लाओडिसको हातबाट उनको मृत्यु हुनु थियो। नेपोलियनले सन् १७९७ मा क्रान्तिकारी फ्रान्स र पोपीय राज्यहरूबीच एउटा शान्ति-सन्धि गरेको थियो। उक्त सन्धिलाई इटालीको अन्कोनास्थित तोलेन्टिनो नगरको नामबाट नामकरण गरिएको थियो, जहाँ त्यो सन्धिमा हस्ताक्षर गरिएको थियो। फ्रान्सले पोपलाई बन्दी बनाएपछि यो सन्धि आधिकारिक रूपमा फेब्रुअरी, १७९८ मा अन्त्य भयो। उक्त सन्धि रद्द गरिनुको कारण फ्रान्सले आफ्नो क्रान्ति फैलाउने प्रयास गर्नु थियो।

नेपोलियनका जनरल ड्युफो १७९७ मा रोममा थिए, फ्रान्सको त्यतिबेलाको सत्तारूढ सरकार डाइरेक्टरीद्वारा पठाइएको फ्रान्सेली अभियानकारी सेनाको एक भागको रूपमा। इटालीतर्फको फ्रान्सेली अभियानको उद्देश्य, जसअन्तर्गत जनरल ड्युफोको रोममा उपस्थिति पनि समावेश थियो, रोमन गणतन्त्रलाई समर्थन गर्नु थियो, जुन इटालियन प्रायद्वीपमा फ्रान्सेली क्रान्तिकारी शक्तिहरूद्वारा स्थापित अल्पकालीन आश्रित राज्य थियो। यस अवधिमा फ्रान्सेलीहरू क्रान्तिकारी आन्दोलनहरूलाई समर्थन गर्न र सम्पूर्ण युरोपभरि क्रान्तिकारी आदर्शहरू फैलाउन सक्रिय रूपमा संलग्न थिए। इटालीमा उनीहरूले राजतन्त्रहरूलाई उल्ट्याई फ्रान्सेली गणतन्त्रको नमूनामा आधारित गणतन्त्रहरू स्थापना गर्न खोजेका थिए।

रोममा डुफोटको उपस्थिति र कार्यहरूले पोपका राज्यहरूका समर्थकहरू तथा स्थानीय अभिजात वर्गसमेतका रूढीवादी गुटहरूबाट विरोध उत्पन्न गराए। सन् १७९७ को डिसेम्बरमा, फ्रान्सेली सेनाहरू र पोपका राज्यहरूका समर्थकहरूबीच भएको एक भिडन्तका क्रममा, जनरल डुफोटको हत्या गरियो, र यसरी अर्को वर्ष पोपलाई बन्दी बनाउन नेपोलियनले जनरल बेर्थिएरलाई पठाउने बहाना स्थापित भयो। दक्षिण र उत्तरका राजाहरूबीच भएको एउटा भंग भएको शान्ति-सन्धिले, दुवै इतिहासमा, उत्तरका राजालाई दक्षिणका राजाले बन्दी बनाउनुका लागि प्रेरणा प्रदान गर्‍यो।

आठौँ पदमा यसो भनिएको छ, “उहाँले तिनीहरूका देवताहरूलाई, तिनीहरूका राजकुमारहरूसहित, र चाँदी तथा सुनका तिनीहरूका बहुमूल्य भाँडाकुँडाहरूलाई पनि बन्दी बनाएर मिस्रमा लैजानेछन्।” यस पदको परिपूर्तिमा जब प्टोलमी मिस्रमा फर्के, तब मिस्रीहरूले उनलाई “युएरगेतेस” (उपकारी) भन्ने उपाधि दिए, किनकि उत्तरका राजाले पहिल्यै तिनीहरूबाट लगेको तिनीहरूका मूर्तिहरू र कलात्मक वस्तुहरू फिर्ता ल्याउने उनको कार्यप्रति सम्मानस्वरूप यो उपाधि प्रदान गरिएको थियो। सन् १७९८ मा, फ्रान्सेलीहरूले रोम लुटेको घटना घट्यो। इतिहासकारहरूले अभिलेख गरेका छन् कि केवल एकै दिनमा, कडा सैनिक पहराबीच, पाँच सय घोडाले तानेका गाडीहरू शहरबाट निस्कंदै गरेको देखिएको थियो।

यस जुलुसमा प्राचीन मूर्तिकलाहरू र पुनर्जागरणकालीन चित्रकलाहरूको अत्यन्त विशाल संख्या समाविष्ट थियो, जसलाई फ्रान्सले टोलेटिनोको भंग गरिएको शान्ति-सन्धिअनुसार आफ्नो अधिकारमा लिइरहेको थियो। ती कलाकृतिहरूमध्ये Laocoon group, the Belvedere Apollo, the Dying Gaul, Cupid and Psyche, Ariadne on Naxos, the Medici Venus, तथा Tiber र Nile का विशालकाय मूर्तिहरू; Raphael का टेपेस्ट्रीहरू र चित्रहरू, जसमा the Transfiguration, the Madonna di Foligno, the Madonna della Sedia, Titian's Santa Conversazione; तथा अरू धेरै कृतिहरू समाविष्ट थिए। यी चोरी गरिएका धनसम्पदाहरू १८०७ मा खोलिएको Louvre भित्रको Musee Napoleonian मा प्रदर्शित गरिनु अघि अझै केही वर्ष बिते। जसरी Ptolemy मिश्रवासीहरूका धनसम्पदा फिर्ता गराएको कारण प्रशंसित भएको थियो, त्यसरी नै रोमबाट लगेका धनसम्पदाहरू Napoleon को नामबाट नामकरण गरिएको सङ्ग्रहालयको भागमा राखिए।

पाँचौँदेखि नवौँ पदसम्म ५३८ सालमा आरम्भ भई १७९८ र १७९९ मा समाप्त हुने इतिहाससँग पूर्ण समानान्तर छन्। तिनीहरू एकतीसौँदेखि छत्तीसौँ पदहरूसँग मेल खान्छन्, जसको प्रतिनिधित्व अध्यायका अन्तिम छ पदहरूमा गरिएको छ; ती पदहरूले आधुनिक रोमको अन्तिम सशक्तीकरणको वर्णन गर्छन्, जब त्यसले तीनवटा अवरोधहरूलाई जित्छ, र अन्ततः सहायताका लागि कोही पनि नभई आफ्नो अन्तमा पुग्छ। त्यसपछि दशौँ पदले १९८९ को इतिहासलाई सम्बोधन गर्छ।

तर उसका छोराहरू उक्साइनेछन्, र तिनीहरूले ठूला सेनाशक्तिहरूको एक विशाल समूह भेला गर्नेछन्; अनि तिनीहरूमध्ये एक अवश्य आउनेछ, र बाढीझँ उम्लँदै अघि बढेर पार हुनेछ; त्यसपछि ऊ फर्केर आउनेछ, र आफ्नो किल्लासम्म नै फेरि उक्साइनेछ। दानिएल ११:१०।

दशौँ पदको ऐतिहासिक परिपूर्ति सन् १९८९ को प्रतिरूप हो, जब पोपसत्ता, रोनाल्ड रेगनसँगको गोप्य गठबन्धनमा, सोभियत संघमाथि “उर्लियो” र “पार भयो”, र पेरेश्रोइकाको परिणामस्वरूप सोभियत संघ (USSR) विघटित हुँदा त्यसको केवल किल्ला (रूस) मात्र बाँकी रह्यो।

अन्तको समयमा दक्षिणतर्फका राजाले त्यसको विरुद्ध धक्का दिनेछ; र उत्तरतर्फका राजा रथहरू, घोडचढीहरू, र धेरै जहाजहरू लिएर आँधीझँ त्यसको विरुद्ध आउनेछ; अनि त्यो देशहरूभित्र प्रवेश गर्नेछ, र उम्लँदै बगेर पार जानेछ। दानियल ११:४०।

दशौं पदको इतिहासले ई.पू. २४६ मा दक्षिणका राजाद्वारा उत्तरका राजाको विजयमाथि गरिएको प्रतिशोधलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र सन् १७९८ मा दक्षिणका राजाद्वारा उत्तरका राजाको विजयमाथि गरिएको प्रतिशोधको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ। चालीसौं पद सन् १७९८ मा अन्त्यकालसँगै आरम्भ भयो, जब दक्षिणका राजा (नास्तिक फ्रान्स) ले उत्तरका राजा (पापीय शक्ति) माथि घातक घाउ पुऱ्यायो, र सन् १९८९ मा अन्त्यकालमै सोभियत संघको पतनसँग यसको पूर्ति भयो। सन् १७९८ को अन्त्यकाललाई चालीसौं पदमा यस वाक्यांशद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ: “अनि अन्त्यकालमा दक्षिणका राजाले उसलाई धक्का दिनेछ।” पदको अन्तिम भागलाई अलग गर्ने “कोलन” (:) ले सन् १९८९ को अर्को “अन्त्यकाल” लाई संकेत गर्दछ। “अनि उत्तरका राजा रथहरू, अश्वारोहीहरू, र धेरै जहाजहरूसहित आँधीझैँ उसको विरुद्ध आउनेछ; अनि ऊ देशहरूमा प्रवेश गर्नेछ, र उर्लेर पार जानेछ।”

हामी यस अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“कार्यको रंगमञ्चमा आएको प्रत्येक राष्ट्रलाई पृथ्वीमा आफ्नो स्थान ओगट्ने अनुमति दिइएको छ, ताकि यसले ‘पहरेदार र पवित्रजन’ को उद्देश्य पूरा गर्छ कि गर्दैन भन्ने देखिन सकोस्। भविष्यवाणीले संसारका महान् साम्राज्यहरू—बाबेल, मादी-फारस, युनान, र रोम—का उदय र पतनलाई चित्रित गरेको छ। यी प्रत्येकका साथ, कम शक्तिशाली राष्ट्रहरूको जस्तै, इतिहासले आफूलाई दोहोऱ्यायो। प्रत्येकको आफ्नो परीक्षणको अवधि थियो, प्रत्येक असफल भयो, त्यसको महिमा म्लान भयो, त्यसको शक्ति विलुप्त भयो, र त्यसको स्थान अर्कोले ओगट्यो....”

“पवित्र धर्मशास्त्रका पानाहरूमा स्पष्ट पारिएझैँ, राष्ट्रहरूको उत्थान र पतनबाट तिनीहरूले सिक्नुपर्ने कुरा यो हो कि केवल बाह्य र सांसारिक महिमा कति निरर्थक हुन्छ। बाबेल, आफ्नो सम्पूर्ण शक्ति र वैभवसहित—जसको समान हाम्रो संसारले त्यसपछि कहिल्यै देखेको छैन,—त्यो शक्ति र वैभव, जुन त्यस समयका मानिसहरूलाई यति स्थिर र चिरस्थायी देखिन्थ्यो,—कति पूर्ण रूपमा लोप भइसकेको छ! ‘घाँसको फूल’झैँ त्यो नष्ट भएको छ। परमेश्वरलाई आफ्नो आधार नबनाउने सबै कुरा यसरी नै नष्ट हुन्छ। केवल त्यही कुरा टिकिरहन सक्छ, जो उहाँको उद्देश्यसँग गाँसिएको छ र उहाँको चरित्रलाई व्यक्त गर्दछ। उहाँका सिद्धान्तहरू मात्र हाम्रा संसारले चिनेका अटल वस्तुहरू हुन्।” Education, 177, 184.